

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ

ДАДЕНИ НА УЧЕНИЦИТЪ
НА ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО.

II ГОДИНА.

СОФИЯ — 1922 — 1923 Г.

ОКУЛТНИ ЛЕКЦИИ

ДАДЕНИ НА УЧЕНИЦИТЪ
НА ВСЕМИРНОТО БЪЛО БРАТСТВО.

II ГОДИНА.

СОФИЯ — 1922 - 1923 Г.

ПРАВИЛА ЗА ОКУЛТНАТА ШКОЛА.

Ще прочета първитъ 10 стиха, 10-та глава отъ Евангелието на Иоана: „Истина, истина ви казвамъ: Който не влѣзва прѣзь вратата въ кошарата на овцитъ, но прѣлазя отъ другадъ, той е крадецъ и разбойникъ“. „А който влѣзва прѣзь вратата, пастирь е на овцитъ“.

Като казва Христосъ „който не влиза прѣзь вратата“, то значи, който не влиза прѣзь вратата на Любовта, той е крадецъ и разбойникъ, а който влиза прѣзь вратата на Любовта, той е пастирь. „Нему вратарьтъ отваря; и овцитъ слушатъ гласа му; и своитъ овци по име зове, и ги извожда“.

Значи, пастирьтъ по име зове своитъ овци, знае ги. И когато изкара овцитъ си вѣнъ, ходи прѣдъ тѣхъ; и овцитъ идатъ слѣдъ него, защото знаятъ гласа му. Забѣлжете, когато ги изкарва навѣнъ, той ходи прѣдъ тѣхъ, а не отзадъ.

„Азъ съмъ добриятъ пастирь; добриятъ пастирь душата си полага за овцитъ“.

Сега, понеже вие вече искате да образувате школа, методитъ въ школата сж различни отъ ония, които имате при обикновенитъ молитвени събрания.

Първото нѣщо: ученикътъ трѣбва да има силно, интензивно желание да учи. И дѣйствително, любовта се изразява въ стремление за учене. Че е тъй, се вижда по това, че дотогава, докато ти не обичашъ нѣкой прѣдметъ, който и да е той, ти не се интересувашъ отъ него, не го изучавашъ, минавашъ въ едно спяще състояние. Но щомъ се пробуди съзнанието, щомъ дойде любовта къмъ туй същество, което обичашъ, почвашъ да го проучавашъ, какъвъ е носътъ му, каква е устата му, какви сж ржцѣтъ, главата му, и колкото повече обичашъ прѣдмета, повече изучавашъ външнитѣ чѣрти, а колкото повече не го обичашъ, толкова по-малко се интересувашъ отъ него. Слѣдователно, истинската, Божествената Любовь е единъ силенъ потикъ за изучаване на Божествената Мъдрость. Значи, религиозниятъ човѣкъ не трѣбва да бжде невѣжа.

Сега, нѣкои може да ви цитиратъ онзи стихъ отъ Писанието, че „знанието възгордѣва, а любовта назидава“. Казвамъ: знание безъ любовь възгордѣва, но знание съ любовь назидава.

И тъй, всинца трѣбва да имате единъ силенъ импулсъ да учите, т. е. да изучавате причинитѣ на всички нѣща, които се случаватъ. При това, трѣбва да използвате опитноститѣ на онѣзи, които сж минали прѣди васъ, а по-

слѣ ще изучавате природата, защото всички нѣща въ природата прѣдставятъ едно прѣдметно обучение. Богъ е изпратилъ дѣцата си въ училище да учатъ. Всички тия окръжаващи васъ прѣдмети, всички тия същества, които сж наоколо ви, прѣзъ цѣлото си развитие иматъ връзка съ васъ. Послѣ, всичкитѣ сили — топлината, свѣтлината, електричеството и магнетизма, всички чувствувания, желанія, потици, въ едно или въ друго направление, всичко трѣбва да се проучава. И вие трѣбва да използвате този случай, защото ще дойде день въ живота ви, когато туй, което сега ви интересува, тогава нѣма да ви занимава, и ако не научите новитѣ нѣща на Божествената Мъдрость, ще се намѣрите въ едно тягостно състояние. Запримѣръ, допуснете, че въ млади години баща ви ви купи цигулка, но не искашъ да учишъ, казвашъ: „Не искамъ да свиря“. Но затворятъ те въ нѣкой затворъ, никой не ти говори, самъ си. Знаешъ ли колко е тягостно това състояние? А ако имашъ цигулка или кавалъ, ще вземешъ, ще се разговаряшъ съ него, и това ще ти бѣде развлѣчение. Слѣдователно, всѣко нѣщо, което сега придобиете, то ще ви послужи за въ бѣдеще.

Вие още не сте въ реалното си състояние, вие сте още въ прѣходно състояние, както сж клончетата, листата, цвѣтоветѣ и плода на дърветата. Цвѣтътъ, това още не е реалното. Тази красота на цвѣ-

та ще се изгуби. Слѣдъ туй ще дойде плода, но и той още не е сжщественото. Сжщественото ще дойде, когато плодътъ узрѣе. И той носи сѣмката вътрѣ въ живота. Тази сѣмка прѣдставя знанието.

Христосъ казва: „Ще дойде сѣячътъ“. Той е, който сѣе, Той е Синътъ Божий, сѣятельтъ на Словото Божие.

Сега, въ живота си, като ученици, ще имате слѣдующитѣ опитности. Като ученици, може да се просвѣщавате по разни начини. Ще имате посвѣщение на физическото поле, ще имате посвѣщение въ духовния свѣтъ. Нѣкои прѣдмети ще ги проучавате по единъ начинъ, а други — по другъ начинъ.

Сега, Великиятъ Учителъ вътрѣ въ живота, Той е единъ, може да ви внесе една мисль, даде ви едно сѣменце, и каже тъй: „Ще вземешъ туй сѣме, ще идешъ на еди-кое си мѣсто, и ще го посѣешъ“. „Но градината е чужда!“ Ти ще изпълнишъ волята Божия, иди и го посѣй, дѣто ти е казано. Ако почнешъ да философствувашъ, гдѣ е плетътъ, какъ ще намѣря вратата, какво ще ми кажатъ. . . Най-послѣ, ще намѣришъ тѣзи хора, и ще имъ кажешъ: „Азъ имамъ едно хубаво сѣме — портокалово, лимонено, ябълково или сливово, искамъ да го посѣя въ вашата градина“. — „Посѣйте го“.

Та, най-първото, трѣбва да имате аб-

солютно послушание, никакво раздвояване! Даде ли ти Учителът една задача, каже ли ти нещо, и ти се подвоумишъ, за дълго време ще спрешъ развитието на твоята душа,

Никакво колебание, никакво съмнѣние! Докато влѣзешъ въ школата, ще обмислишъ хубаво, но тамъ, въ школата, не се позволява никакво колебание. Ще направишъ опитъ, ще видишъ резултатитѣ, но прѣди да имашъ резултати, никакво философствуване не се позволява. Учителътъ казва: „Посѣй това сѣме!“ Никаква философия! Ти ще го проучишъ, ще научишъ най-първо начина на неговото прорастване, послѣ цвѣтене, зрѣене, и като получишъ сѣмката, тогава ще разберешъ. А сега се спрешъ и казвашъ: „Туй дърво какъ ще расте?“ Въпросътъ е: посѣй го, че послѣ ще имашъ време да проучавашъ. Най-първо, ще започнешъ като малкитѣ дѣца. А ти се мислишъ, че си много старъ, че имашъ опитности. Даже малкото момиченце, като се погледне въ огледалото, казва: „Не съмъ малка, пораснала съмъ“. Слѣдъ това, като стане по-големъ, 20, 21, 22, 25, 26 години, тя почва да си стиска сърцето. Като мине 30-тата година, 31, 32, тя се спира. А, а Защо се спира? А нѣкои хора, иматъ удоволствието да си казватъ, че сж на 40—50—80 години. Питамъ: Какво значи 80 години?

И тъй, главното е знанието. Туй знание седи въ слѣдующето. Да кажемъ, ти си свирецъ. Я да видимъ твоето знание! Ще вземешъ цигулката. Ще кажемъ: „Колко хубаво свири, отлично!“ На всички е тѣжно, но послѣ имъ става приятно. Ти си рисуващъ. Нарисуващъ една картина, всички казватъ: „Колко е хубава, идея има!“ Обущаръ си, направишъ едни хубави обуща. Шивачъ си, скроишъ една хубава дреха. Всички казватъ: „Браво, това е знание!“

Сега, вие, като влѣзете въ школата, започвате да бързате. Нѣкой станалъ калфа и като дойде, вземе да набива клѣчки. Набива ги отгорѣ, удари една, тя се счупи на половина, продължава, втора, трета — всички се чупягъ, но той не повтаря. На 10 клѣчки една хванала, но този, който носи обущата, той си знае. Слѣдъ два мѣсеца обущата се развалятъ. Слѣдъ туй: „не хванали клѣчките!“ А той, калфа станалъ, но на друго мѣсто мисли. Сега и вие, като влѣзете въ училището, ще набивате тия клѣчки хубаво. Разбирате ли? Азъ не искамъ нито една клѣчка лошо набива! Да нѣма нито една клѣчка счупена, всички клѣчки да сж здрави! Онзи, който може клѣчки да набива, всичко ще може да набива. Ще кажете: „Това учение ли е?“ Да, учение е то! Клѣчки да набивашъ, плетъ да правишъ, колища да набивашъ! Тия клѣчки ги има навсѣкѣждъ въ живота. Та, всѣко

нѣщо, което вземете да го проучавате, ще го проучавате добръ. Азъ не искамъ да бързате, има врѣме. Послѣ, нѣма защо да се смущавате: „азъ съмъ възрастень, не съмъ паметливъ“. Не си туряйте тази мисль, че не помните, защото каквото мислите, това ставате. Ти казвашъ: „Моята паметъ е малко слаба“, разваляшъ я. Днесъ се раззали, утрѣ се развали, и дѣйствително такава става. Провѣрвайте единъ законъ — какъ се разваля паметъта. Дойда азъ, и прокарамъ прѣста си отгорѣ върху единъ листъ. Утрѣ — същото, други день — същото, и той започва да свети. Е „паметъта ми се е развалила“. Днеска се развалила, утрѣ се развалила — разваля се паметъта. Но кой я разваля? — Ти съ твоя прѣстъ. Не, ще си кажете: „Паметъта ми е на мѣстото“. Много хубаво. Знаете ли тогава на какво ще мязате? Тѣй е при процеса на тъкането. Вие си мислите първо: „паметъта ми не държи“. Нали? „Не държи“. Тогава започнете: имате насновани жичкитѣ, тѣй, успоредно турени, и вие започвате съ совалката. Проврете я прѣзъ нишкитѣ, и послѣ съ краката кръцнешъ: кръцъ. Послѣ отъ другата страна. . кръцъ. . — и ще си казвашъ: „Паметъта ми държи“. Послѣ отъ другата страна дръпнешъ, и съ краката: кръцъ. Пакъ отъ първата страна: кръцъ: Отъ тукъ кръцъ, отъ тамъ кръцъ — па-

метъта ми е здрава, излиза единъ отличенъ платъ, дрехата държи, паметъта държи, и вода можешъ да носишъ. Каквото кажешъ, става. Слѣдователно, ние ще държимъ онзи реаленъ процесъ. Можемъ да го направимъ това, и като кажемъ „можемъ“, това е желанието на Бога. Богъ, като ни е пратилъ на земята, Той казва на душата ни: „Като ме обичате, съ моята Любовь всичко можете да направите, и като държите моята Мъдрость, тя всичко може да ви научи, и като държите моята Истина въ пятя си, съ нея всичко можете да направите. Ще вложите въ паметъта си мисълта: всичко можемъ съ Божията Любовь, всичко можемъ съ Божията Мъдрость, всичко можемъ съ Божията Истина. „Много мъчно нѣщо е“. Ще кажешъ: „Съ Любовта Божия много лесно ще го разрѣша, много лесно ще го разбере“. Знаете ли какъ идва знанието? Ще обясня този процесъ. Азъ ще уподобя знанието на мѣсене хлѣбъ. Вие не мислите за мѣсенето на хлѣба, но азъ ще уподобя идването на знанието съ мѣсенето на хлѣба. Тѣй: брашното е образувано отъ милиони частици. Учителтъ ти казва: „Всички тия милиони частици ще ги вземешъ, и ще направишъ хлѣбъ отъ тѣхъ“. Какъ ще направя хлѣбъ? Хлѣбъ ще направишъ! Хлѣбъ иска Учителтъ, нищо повече. Той ти даде брашното. Седишъ, мислишъ, събирашъ ги, дойде вѣтръ, отвѣе

ги, отиватъ въ въздуха. Ходишъ насамъ, ходишъ нататкъ, пакъ ти казва Учителътъ: „Трѣбва ти топла вода“. Брашно и топла вода. Пакъ мислишъ, почешешъ се по главата: . . . Защо топла вода, бе джаниъмъ? Брашното вѣтрътъ го отвѣва, а защо е топлата вода? Пакъ Учителътъ казва: „Ще съберешъ топлата вода и брашното“. Ти казвашъ: „Защо ли да събера топлата вода и брашното?“ Най-послѣ, туряшъ брашното вѣтрѣ въ топлата вода, и се образува много рѣдка каша, става каша — хлѣбъ. Учителътъ казва: „Още брашно ще туришъ“. Туряшъ още брашно. Замѣсвашъ, замѣсвашъ, става твърдо. Стига толкова. Хайде почни да мѣсишъ. Сега, всички частици, които по-рано хвърчаха изъ въздуха, станаха жилави. Казва учителътъ: „Остави туй тѣсто да постои, отдѣли едно-двѣ парчета отъ него, направи ги на самунчета“. Ето ти, стана хлѣбъ. Този прахъ стана на самунъ. Туй е знание! Та, противорѣчията, първо, ще дадатъ знания. Ако нѣма топла вода и брашно, хлѣбъ не става. Любовта и Мъдростъта трѣбва да се събератъ, тѣ ще ни покажатъ истинския пѣтъ.

Та, въ всинца ви ще има желание да се учите. И вие ще учите нови работи, а не стари. Вие, като влѣзете въ окултната школа, ще се намѣрите въ ед-

но противорѣчие. Прѣдставете си, сега, че една 50—60 годишна баба иска да се учи. Най-първо, трѣбва да влѣзе въ първо отдѣление, да се учи като малко дѣте. Тя знае много нѣща отъ живота, който е минала, но ако започне да разказва на учителя си, какъ е играла като дѣте, какъ е любила като мома, какъ знае сега да прѣде, нищо нѣма да научи. Тази баба ще млъкне, и ще започне отъ „а“, отъ буквата „а“. Тази баба ще тури очилата си, ще вземе писалката, и ще каже: „А, а а, —“. Тя ще забрави, че е баба. Като забрави, тя ще се подмлади. Туй „а“ ще ѝ даде много повече смисълъ, отколкото тропането на хорото, което е минало. Тя тропала на хорото, но това само прахъ е дало, а като е било кално врѣмето, само калъ е донасяла въ къщи. Та, първото написване на това „а“ има голѣмо съдържание. И вие сега ще започнете съ първата божествена буква, съ „а“-то, да видите какво означава туй „а“. Въ българския езикъ буквата „а“ значи: Азъ, който съмъ съзналъ, че Богъ ме е изпратилъ на земята да извърша Неговата воля, трѣбва да я извърша, както Той желае. Това значи „а“-то: азъ, човѣкътъ, който искамъ да служа на Бога по любовъ. Туй е ученикъ! „Ученикъ“ значи да слугувашъ на Бога съзнателно, а съзнателно, значи да знаешъ да се учишъ.

Въ окултната школа искать отъ васъ, работата, на която ви поставятъ, да я извършвате безъ погрѣшка. Тамъ всѣка грѣшка е изключена.

Сега, като влизате въ туй Божествено учение, нѣма да захвърлите вашитѣ знания. Тѣ сж като една вътрѣшна основа, като баласть на туй, което ще учите. Въ този свѣтъ, въ който учите, има толкова велики работи, и когато единъ день ги научите, ще кажете: „Колко хубави работи имало скрити, а ние да ги не знаемъ!“. Единъ день, като напръднете въ тази окултна наука, като минавате прѣзъ нѣкоя гора, като минете покрай нѣкое дърво, то ще ви заговори. И дърветата говорятъ, но тѣ иматъ особенъ езикъ. Сега, отидете при нѣкое овно дърво, погледнете нагорѣ, вземете единъ камъкъ или единъ прѣтъ, и хайде да си набрусате плодове. А, като окултенъ ученикъ, само ще го побутнете, то ще си наведе единъ клонъ, ще си откъснете плодъ, и клонътъ ще се дигне нагорѣ. Като минавате покрай полето, срѣщнете нѣкоя крава, и като я погледнете, тя ще дойде при васъ, и ще каже: „Ти си гладенъ, можешъ да си вземешъ малко млѣко“. А сега, като хванешъ нѣкоя крава, тя казва: „Това млѣко не е твое, азъ имамъ господаръ“. Та, понеже сега ние не вършимъ волята Божия, свѣтътъ постѣпва съ насъ точно тъй, както-

ние постъпваме съ свѣта. Всички вие трѣбва да се подмладите.

Първото нѣщо, което искамъ отъ ученицитѣ е да станете бодри, весели и свободни. Като влѣзете въ окултната школа, искамъ всички да си оставите отвѣнъ раницитѣ. Че сте били женени, всичко това ще го забравите. Единъ часъ въ школата ще прѣкарате безъ раница, ще се чувствувате свободни. Дойдете ли тукъ, ще си свалите раницата, а като излизате, ще я турите отново. Като влѣзете въ школата, ще свалите раницата си, а ще извадите книжкитѣ си, и ще започнете да учите. Затуй казва Христосъ: „Азъ съмъ вратата“, като влѣзете прѣзъ нея, всички трѣбва да се учите. „Защото“, казва Христосъ, „Мъдростъта, знанията, слизатъ всѣкога отгорѣ“. За да имаме знания, непрѣменно трѣбва въ нашитѣ умове да има свѣтлина, а Христосъ казва: „Азъ съмъ свѣтлина на ума“. Щомъ има свѣтлина, туй знание ще дойдѣ. Сега, дѣйствително, има много интересни работи за учене. Много интересни! Послѣ, единъ ученикъ, когато направи нѣкоя порѣшка въ класъ, нѣма защо да плаче. Сегашнитѣ ученици все плачатъ въ класъ. Щомъ не си знае урока, потекатъ му сълзи, съ туй ученикътъ иска да се извини, да му не турятъ слаба бѣлѣжка. Не, въ окултната школа плачъ

нѣма, но като направишъ една погрѣшка, нѣма да оставишъ лѣжа и да кажешъ: „Моля ти се, Учителю, прости ме!“ Не, той свири, и ти ще вървишъ, а нѣма да оставишъ цигулката, и да искашъ да ти прощава. Ти ще дадешъ ухо, ще се вслушашъ, и ще кажешъ: „Направихъ погрѣшка, но мога да я изправа, съ любовта мога да я изправа“. „Изправи се, Учителю“. Точно тъй! Тогава гласътъ на Учителевата цигулка, и гласътъ на твоята цигулка ще се слѣятъ въ едно, точно каточели отъ една цигулка излиза. Та, не мислете, че изведнѣжъ ще се взиматъ върни тонове. Ще опитвате 5, 10, 20, 50, 100 пѣти, и тогава ще дадете върни тонове. И слѣдъ това вече вземете ли единъ пѣтъ върно, всичко можете да свирите.

Та, първо ще имате една права мисль. Влѣзете ли въ класъ, прѣпирни, спорове нѣма да има. Не прѣпирни, а учение, учение ще има. А вие започвате: „Азъ зная да свиря по-хубаво, по-хубаво свиря туй парче“. Тъй ли? Хайде вземете и двамата цигулкиѣ, ще има комисия отъ учители. Хайде свирете! Веднага ще опрѣдѣлятъ кой свири по-хубаво. Ще турятъ бѣлѣжка. Опитъ! Та, вие сега нѣма да се хвалите! Ще ви приведа онзи анекдотъ за тримата българи. Трима българи, млади момци, отиватъ на училище да се учатъ. Единиятъ билъ бѣденъ, майка му му дала за пѣтъ малко сирене. Другиятъ билъ

по-бѣденъ, майка му му дала топла питка, а третиятъ билъ богатъ, майка му му дала кокошка. Тръгнали, но още не стигнали училището, спрѣли се. Съднали: богатиятъ извадилъ кокошката, но тази кокошка трѣбвало да се изаде само отъ едного. Взели да мислятъ, кому да се падне, и рѣшили: този отъ тѣхъ, който сънува най-интересенъ сънъ, нему се пада тази кокошка. Лягатъ да спятъ, заспиватъ. Като се събуждатъ, единиятъ разправя: като заспахъ, потеглихъ къмъ мѣсечината, пѣтувахъ, пѣтувахъ, какви ли нѣща не видѣхъ! Но, по едно врѣме се уплашихъ да не падна“. Другиятъ: азъ пѣкъ се качихъ на мѣсечината. Отъ тамъ, като поглеждамъ къмъ земята, пропасть! И не видѣхъ какъ се сгромолясахъ, че чакъ въ центъра на земята! Третиятъ разправя: азъ пѣкъ като заспахъ, сънувахъ, че единиятъ е на мѣсечината, другиятъ — въ центъра на земята. Рекохъ си: „Тѣ нѣма да си дойдатъ, ами я азъ да изямъ кокошката. Чакайте да видимъ, дали наистина бѣше това, дали седи кокошката“. Поглеждатъ, кокошката я нѣма! Та сега, като има кокошка, нѣма да сънувате, че единъ ходилъ на мѣсечината, другъ въ центъра на земята, а ще я раздѣлите на три равни части. Всинца ще си хапнете отъ нея! И отъ питата също. И отъ сиренцето също.

Слѣдователно, туй, което се дава въ школата,

ще го проучавате. И тогаз, единъ на другъ, може да си провѣрвате знанията. Ще направите 1, 2, 3 опити за себе си и за другитѣ, и ще бъдете полезни. Тѣй щото една окултна школа не е едно религиозно общество, въ което да се афектирате отъ своитѣ чувства, а е едно общество, въ което въ всичкитѣ си желания, мисли, дѣйствия да постигвате точно. Запримѣръ, Учителътъ може да ви произведе едно състояние, да ви разтрезужи. Знаете ли Учителътъ какъ може да ви разтрезужи? Ще проявишъ немарливостъ. Вие сте се забравили нѣкъдѣ, а той може да ви скрие въ тоза врѣме книгитѣ. Къдѣ сж книгитѣ? Трѣбва да познаете къдѣ сж книгитѣ ви. Ако си ясновидецъ, ще познаешъ гдѣ сж, и ще кажешъ: „Учителю, азъ направихъ една грѣшка, но ти си ги скрилъ“. А като не си ясновидецъ, ще се яви една голѣма тревога. Нѣма да се разтрезужишъ, а ще ги намѣришъ. Другъ случай: тъкмо Учителътъ ти прѣподава, а дойде нѣкой и те бодне. Ако подскочишъ, загубвашъ. На ученика не се позволява да подскача, да се стрѣска. Ще стои, каточели нищо не се е случило, ще парализира болката. Ще си кажешъ: „Както и да ме бодятъ азъ ще се правя, че нищо не усѣщамъ“. Това е характеръ, тоза е воля! Диамантна воля! Ами, азъ тъкмо се моля, дойде ми нѣкоя дяволска мисль, и се отклоня. Ами че

злото е там! Не, ти ще се молишъ, а той нека те бодва. Ти се молишъ, а дяволътъ дошълъ, казва: „Твоята молитва не се хваща“. Ти ще стоишъ безъ внимание къмъ него. Щомъ си махнешъ ржката, като да го отстранишъ, значи ти си му обърналъ внимание. Той веднага забълбъзва това движение и си казва: „Този ученикъ ми обръща внимание“. За-примѣръ, Мара си е въ кжщи. Майката пита: Маро, гдѣ бѣше днесъ? А тя поглежда вънъ прѣзъ прозореца къмъ момъка. Щомъ погледне натамъ, той знае, че тя му обръща внимание. Обърнешъ ли внимание на дявола, той знае, че този ученикъ . . . Не, той дойде и ти нашепва нѣщо. Ти още по-нагорѣ ще концентрирашъ мисълта си, и ще свършишъ работата си. Такъвъ е великиятъ законъ: ако искате да успѣете, трѣбва да имате спокойствие. Азъ туй много лесно го говоря, но докато го научите! . . . Като ви бодне нѣкой, веднага ще го научите. Въ Индия има факири, които се подлагатъ на различни опити, за да концентриратъ мисълта си. Боднатъ го на едно, на друго мѣсто, но не се помръдва. Това е възпитание на волята. Слѣдователно, всѣки може да възпита своята воля така, че въ даленъ моментъ да може да регулира всички мжчнотии. Като ученици, мжчнотии въ окултната школа сж прѣдвидени, за да калите вашата воля. Като влѣзете въ

окултния свѣтъ, ще дойдатъ изпити, за да прѣчистятъ мислитѣ ви, за да облагородятъ сърцата ви и да калятъ волята ви. Който не разбира това, ще мисли, че е нѣщо лошо, но окултниятъ ученикъ счита за една голѣма привилегия това, което му се е случило. На първо врѣме е мжчно да се спази туй, но когато дойдете да разбирате законитѣ, да съзнаете, единъ голѣмъ товаръ отъ васъ ще се снесе, и ще почнете да се учите много по-добрѣ, отколкото сега.

Сега, като ученици, бждете търпѣливи, прилежни, внимателни!

Ще проучавате, да видимъ въ една година какъвъ успѣхъ можете да направите. Може да направите една погрѣшка, втора, трета, но постоянно карайте лжка, да научите туй изкуство, защото вие влизате въ една велика наука, изисква се учение. За сегашнитѣ хора, при сегашната материална наука, се изискватъ най-малко 15 — 16 години, за да придобиятъ нѣкакво знание: 4 години основно образование, 8 години гимназия, 4 години университетъ, 2 години специализация. Значи, 20 години се изискватъ, за да се добие една специализация; и тогава ще влѣзете въ свѣта съ това, придобитото. А, като окултни ученици, ви трѣбва още повече. Още 20 години ви трѣбватъ. Вие ще си кажете: „Е, до тогава ние ще остарѣемъ“. Ние за старостъ не мислимъ. Който влѣзе

въ тази школа, той всъкога се подмладява. Ако правилно се учите, ще се подмладите, ако не се учите правилно, нѣма да се подмладите, ще остарѣете.

Послѣ, първото нѣщо, като правило: Ще се стараете да изправите вашитѣ гърбици, такива, пригърбени, не трѣбва да бждете. Като станете сутринъ, ще си изправите гърбицитѣ. Никакви гърбици! Ще станешъ, ще изхвърлишъ гърбицата. Гърдитѣ ще бждатъ изпжкнали. Изпжкналиятъ гърди показватъ, че у васъ има желание да се учите, а колкото повече се стѣснявате, имате по-малко желание за учене. Може да имате малко изкривяване, ще гледате грѣбнака да бжде изправенъ. Всѣко изкривяване е отъ дявола. Въ окултната наука гърбици не се позполяватъ!

Послѣ, ако имате нѣкакъвъ недѣгъ на краката си, ще турите въ ума си мисълта, да прѣмахнете този недѣгъ. Ще правите този опитъ день, два, три, и ще си поправите крака. Окото ви е малко разноголедо, и него ще поправите. Има начини да се поправите. Като влѣзете въ окултната школа, трѣбва да поправите редъ недѣзи. Най-първото нѣщо, да си изправите гърбицитѣ! Гледамъ, нѣкои отъ васъ доста се нагърбили. Казватъ: „Годинитѣ му натежали“. Никакви години не сж натежали, но това е единъ недѣгъ, единъ лошъ навикъ. Когато човѣкъ направи

нѣкакво прѣстѣпление, той навежда глава, и казва: „Зло направихъ“. А когато направи едно добро, той си издигне главата, отправя ума си къмъ Бога, и неговата мисль се отправя въ тоя благословенъ пѣть на Божествената Истина. Двояко гледане, двояко тежненіе има: къмъ Бога, и къмъ земята. Тежненіето на нашия умъ трѣбва да бѣде нагорѣ, къмъ центъра, отъ гдѣто иде свѣтлината и знанието.

Та, между другитѣ нѣща, всѣки день се оглеждай, гърбавъ ли си. Ти прѣзъ ше се огледашъ. Едно отъ правилата: ученикътъ трѣбва да бѣде строенъ и въ хода си, и въ дѣйствиата, и въ погледа си. Всичко трѣбва да бѣде хармонично, да нѣма такава разпасаностъ! Спретнатостъ! Всѣко негово поглеждане, всѣко негово движение трѣбва да бѣде осмислено — и като ходи, и като се спира, и като говори.

Отъ всичко това да се не смущаваме, а да дойдемъ до онзи първоначаленъ животъ, както Богъ ни е създалъ, да придобиемъ божествени движения. Съ туй ще се занимаваме единъ часъ. Това е външната страна на школата.

Първо, ще направите упражненія за усиляне на волята, послѣ, за усиляне на характера, за упраж-

нения на ума, и най-послѣ упражнения за добиване истински знания на живота. Това е законътъ на Любовта.

Прочете се „Отче нашъ“.

8 ч. в.

(Бесѣда, държана въ гр. Русе
1 октомври, 1922 г.).

